

den mond dicht bij Alice's oor en fluisterde: «Ze is ter dood veroordeeld».

«Hoe komt dat?» zei Alice.

«Zei je «Hoe kommerlijk!» vroeg het Konijn.

«Neen», zei Alice, «ik vind dat heelemaal niet kommerlijk. Ik zei: «Hoe komt dat?»

«Ze heeft de Koningin een klap om de ooren gegeven» — begon het Konijn. Alice gaf een kreet van pret.

«O, stil toch!» fluisterde het Konijn verschrikt. «De Koningin zal je nog hooren! Zie je, ze kwam wat laat en de Koningin zei —»

«Op je plaatsen!» gierde de Koningin met een stem als een orkaan en dadelijk begonnen de menschen wild heen en weer te loopen, herhaaldelijk tegen elkander aanbotsend. Eindelijk echter vonden ze allen hun plaats en het spel begon.

Alice had nog nooit zoo'n vreemd croquetveld gezien. Het was overdekt met richels en voren, de ballen waren levende egels, de hamers levende flamingos en de soldaten moesten voorover op handen en voeten gaan staan om de bogen te vormen.

De grootste moeilijkheid was, naar Alice vond, het hanteeren van den flamingo. Ze slaagde er

in het lichaam van den vogel weg te moffelen onder haar arm, terwijl ze de pooten maar liet hangen, maar telkens wist het dier zich, juist als ze na veel moeite zijn nek mooi recht had gekregen en ze met

zijn kop den egel een slag wilde geven, om te draaien en haar in 't gezicht te zien met zulk een vreemde uitdrukking in de oogen, dat ze haar lachen niet kon laten. Als ze dan zijn kop weer naar beneden had gewerkt en weerwou beginnen metspelen, dan had zich zoowaar de egel weer ontrold

en was deze naar een andere plaats gekropen. En bovendien was er gewoonlijk een richel of voor in den weg, wanneer ze den egel ergens heen wilde slaan en daar de voorover gebogen soldaten

